

שלוש טעויות השופט

ירכתו של רפאל שמאלשילי
בבית-המשפט לא היתה סבירה ביותר.

שמאלשילי (34) מבתי ספר למיטרה כי 42 גרם הרואין נקי, שנמצאו בדירתו, הם אומנם שלו, אבל הם לשימושו העצמי בנרקומן. מאחר שידוע כי בנרקומנים אינם מחזיקים בביתם בדרך כלל כמות גדולה כזו של סם, הסביר לשוטרים כיצר הגיעה כמות גדולה זו לידיו: כאשר קנה לפני ימים אחדים הרואין מהסוחר הקבוע שלו, הצליח לגלות היכן מחזיק הסוחר את מנות הסם שלו. שמאלשילי ארב במקום והצליח לגנוב את אוצרו של הסוחר. למרבה המזל, היו בצורך לא רק כמה מנות מעטות, אלא כל מלאי העיסוק של הסוחר בתפוצתו, כ־52 גרם.

מאחר שבביתו של הנאשם נמצאו גם מאזניים ועצרים, המשמשים בדרך כלל סוחרים סמים, החליטה הפרקליטות להעמידו לדין על העבירה החמורה של סחר בסמים.

בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, לפני השופט אריה אבן-ארי, לא הכחיש הנאשם כי החזיק בכמות הסם שפורטה בכתיב-האישום. אבל הוא טען שהוא נרקומן מזה שנים, המשתמש בסמים. כאשר מצא את המטמון החליט להשאירו בביתו לשם שימוש עצמי, ולא לשם סחר. הוא טען כי הוא מחזיק במאזניים מזה שנים, מאז שעסק במיקצועו כצורך, ולשם כך נזקק למאזניים לשקילת זהב וכסף. כיום הוא אומנם עובד במיסעדה, אך המאזניים נותרו בביתו.

כמו שאל המלך

השופט אבן-ארי כתב פסקדין מפורט מאוד, והסביר מדוע אינו מאמין לגירסתו של הנאשם. "הנאשם

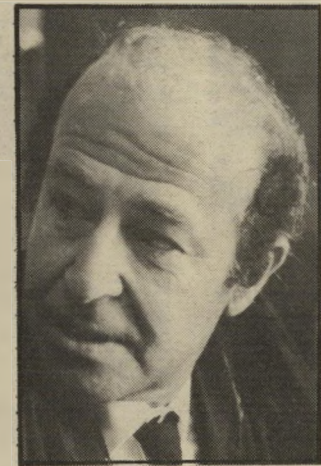

סניגור בטיטו עירער לעליון

טוען כי קרה לו אותו האירוע שקרה למלך שאל — דהיינו, הוא חיפש את האתונות ומצא את המלוכה. דהיינו, בהיותו נרקומן זה 12 שנה, הוא הציק והסתכל היכן מחזיק סוחר-סמים את המנות, וחזר למקום האירוע כדי לחפש כמה מנות על-מנת לקנותן במשיכה, אולם התמוז מזלזל והוא מצא נוסף על המנות גם את כל מלאי העיסוק של הסוחר בתפוצתו, ולכן לקח את האוצר

דקמרון המתלוננת הקטינה מסרה למישטרה 4 עדויות שונות

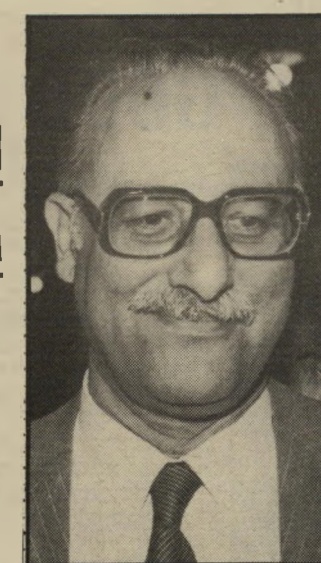
הם נתנו לי שאכטה מבנג (כ"ה)
נו מעשנים חשיש, מצצתי והרגשתי

סניגור שלנגר שבחים למישטרה

שראשי מסוחר, סיפרה העדה למישטרה. לשוטרים היה קשה להאמין כי הילדה בת ה־15 תלמידת תיכון מתל-אביב, מצויה כל-כך בעולם הסמים והגברים. הנערה באה למישטרה להתלונן על אונס משולש, שביצעו בה שלושה צעירים ערביים מיפו, כאשר באה לבקדם בדירתם בבתיים.

הזה והטמינו במזיון מיטתו, שם מצאה אותו המישטרה בעת החיפוש. השופט קבע כי אינו מאמין לנאשם, מכיוון שבמיטרה סיפר כי מצא את הסם חמישה-עשר ימים לפני מעצרו, בעוד שבהקלטה סמויה של שיחה בינו ובין אשתו בבית-המעצר, אמר לה בשפה הגרונית כי מצא את הסם לפני שלושה חודשים. סתירה זו נבעה מהתמליל שהוגש לבית-המישפט, בתרגום מגרונית.

שופט אבן-ארי תרומם מגרונית

על המאזניים שנמצאו בביתו של הנאשם אמר השופט, כי אומנם סיפר הנאשם בבית-המישפט שעבר בזמנו כי צורה, אולם בעת חקירתו במישטרה הצהיר כי הוא עובד במיסעדה ולא אמר דבר על מיקצועו כצורך. על כן לא

אונס בי-4 גירסות

ושכבה איתם, אבל הכל היה מרצונה החופשי. היא סיפרה בפרייט-פרייט כיצד נכנסה עם כל אחד מהם להר"ה השניה, בעוד האחרים יושבים בסלון. כיצד התפשטה והגברים שכבו איתה ונזהרו שלא להכניסה להריון.

המיטרה המבולבלת ניסתה לח" קור שוב את הנערה, כדי לברר את האמת, ואז מסרה הנערה גירסה נוספת. הפעם סיפרה למישטרה כי בעצם לא היה כלום בינה ובין הגברים. היא כלל לא שכבה איתם, לא מרצון ולא מאונס, והיא לא עישנה בחברתם. אבל כאשר פגשה אותם ברחוב הם קיללו אותה וקראו לה "שרמוטה". הדבר הרגין אותה עד כדי כך שהיא החליטה "להפיל עליהם תיק אונס", ולכן בעצם התלוננה במישטרה נגדם, למרות שמאומה לא קרה בדירה.

עוד השוטרים נדהמים מעדות זו, חזרה שוב הנערה, כשכפיה עדות חדשה, את עדותה זו פתחה במילים: "הפעם אני רוצה לספר את כל האמת". כל האמת, בגירסתה זו, היתה כי היא אומנם שכבה עם שלושת הגברים, אבל הכל היה מרצונה הטוב, ללא כוח וללא כפייה. היא התחננה לפני השוטרים שלא יגלו דבר להוריה, החושבים שהיא תלמידת-תיכון רגילה. ההורים אינם יודעים כי בתם הקטנה מסתובבת עם גברים, כי היה לה חבר בן 22, וכי היא מקיימת יחסים ואינה רואה בכך כל רע.

השופט יתרשם ויחליט

על-פי עדויות הצעירה, הגישה הפרקליטות כתב-אישום באונס נגד שלושת הגברים, והתובעת זכתה בקרימין ביקשה מהשופט, אריה אבן-ארי, לעצור את הנאשמים עד תום ההליכים. היא הסבירה לשופט כי גירסתיה השונות של הצעירה נבעו מפחדה מפני הגברים הללו, ואין להתחשב בגירסות המוכות את הש" לזושה.

סניגורם של השלושה, עורך-הדין אהרון שלנגר, התנגד למעצר. הוא הסביר לשופט את הסתירות בעדויותיה של המתלוננת, ואמר שאין לסמוך אף על מילה אחת שלה. הוא שיבח את המישטרה, שחזרה וחקרה את הנערה שוב ושוב וגילתה את הסתירות הללו.

השופט החליט שאין אומנם די ראיות כדי לעצור את השלושה עד תום-ההליכים, ולכן ציווה להקדים את עדותה של המתלוננת בבית-המשפט. על-פי העדות שתמסור בבית-המישפט, ועל-פי התרשמות השופט ממנה, יוחלט אם יש מקום להאריך את מע" צרם של השלושה — או לשחררם.

על סמך עדותה זו נעצרו שלושת הצעירים ונחקרו. הם אמרו כי אומנם הם מכירים את הנערה, וכי היא מבקרת אותם מפעם לפעם בדירתם, אבל מעולם לא שכבו איתה, לא נתנו לה, סמים לעישון, וכמובן שלא אנסו אותה.

קראו לה "שרמוטה"

אחרי מעצרים של השלושה, הגי' עה לפתע המתלוננת שוב לתח' נתי-המישטרה, והפעם היה בפיה סיפור חדש ושונה לחלוטין מסיפורה הקודם. היא אמרה לשוטרים הנדהמים כי אומנם היתה בדירתם של הצעירים

חדש משיחתם של הבעל והאשה, והתברר כי גם בשיחה זו סיפר הבעל שמצא את הסם ימים אחדים לפני מעצרו, ולא שלושה חודשים לפני כן, כפי שנכתב בתמליל הראשון. כך שסתירה זו נפלה.

באשר למאזניים, מצאו השופטים, כי כבר בעדותו במישטרה סיפר הנאשם על מיקצועו הקודם כצורך, שלמענו החזיק במאזניים. השופט פשוט לא שם לב למילים אלה.

הדבר השלישי שאליו התייחסו השופטים העליונים היה התמכרותו של הנאשם לסמים. "ראשית, המערער אמר במפורש בעדותו כי קיבל תח"

היא סיפרה למישטרה שיש לה חבר בן 22, ערבי מיפו, ולפני חודשים אחדים נעצרו יחד בפרשת-סמים. תוך כדי המעצר התברר שהגבר שכב עם הקטינה. נפתח נגדו תיק על בעילת-קטינה, והוא נשאר במעצר. חברתו הצעירה מיהרה לדירתם של שלושת חבריו הטובים בבתיים, כדי לספר להם על מעצרו. השלושה, קאדי סמי (29), אחמד סטל (22) ומחמוד בוכלי (20), ניצלו את ההזדמנות, הלעיטו אותה בחשיש, וכאשר הסתחרר ראשה אנסו אותה אחד אחרי השני.

הצעירה אמרה לשוטרים כי המיקרה קרה אומנם לפני שלושה חודשים, אבל היא פחדה להתלונן על השלושה, ולכן איחרה בתלונתה.

האמין השופט להסברו שלשמאלשילי בדבר המאזניים.

גם לטענת הנאשם כי הוא נרקומן לא האמין השופט. "הנאשם טוען כי הוא נרקומן מזה 12 שנה, והגיש פתק ממדיקיט, אולם מתברר בפועל מעדותו של הנאשם כי בהיותו במעצר אין הוא מקבל כל תחליפיים, ועל פי הופעתו של הנאשם בבית-המישפט אין הוא נראה בקריזה כלשהי."

לכן מצא השופט כי הנאשם לא הצליח להרים את נטל ההוכחה המוטל עליו, כדי להוכיח שהסם לא היה לשימוש מסחרי, והרשיעו בעבירה החמורה. בדצמבר 1985 נידון הנאשם

נימוקי השופט בפסק-הדין גרמו לזיכוי הנאשם הנרקומן

לארבע שנות-מאסר, מהן שתיים בפועל ושתיים על-תנאי.

שיחה עם האשה

סניגורו של שמאלשילי, עורך-הדין נחמן בטיטו, לא השלים עם התוצאה. הוא עירער לבית-המישפט העליון, והשבוע הצליח לשנות את פסק-הדין. כתבו שופטי בית-המישפט העליון בהחלטתם: "אין זה אומר שלדעתנו גירסתו של הנאשם על פניה היתה סבירה. אך מאחר שדחיית הגירסה על-ידי השופט התבססה על נימוקים מפורשים, ומאחר שנימוקים אלה במרביתם אינם יכולים לעמוד, החלטנו לאפשר למערער ליהנות מן הספק." השופטים העליונים קיבלו תמליל

ליפייסס, ואף נקב בשמו של התחליף. שנית, עובדת היותו צורך-סמים קבוע עולה ברורות מהשיחה בינו ובין אשתו. שלישית, מתעורר דופא שהוגשה לנו הבוקר, ואשר לא היתה לפני בית-המישפט הקודם. כתב רופא שירות-בטיחות, כי המערער מכור לסמים, מסכמים השופטים העליונים: "מכל אלה עולה כי למעשה רובם המכריע של הנימוקים ששימשו את השופט המלומד לצורך דחיית גירסתו של המערער אינם יכולים לעמוד."

בית-המישפט העליון נתן לנאשם ליהנות מן הספק, הרשיע אותו בסעיף הקל, של החזקת סם לשימוש עצמי, והקל גם בעונש שנגזר עליו. הנאשם שוחרר מבית-הסוהר מייד עם מתן פסק-הדין שבעירעור, ועונש המאסר על-תנאי שהוטל עליו הוקטן לשנה אחת בלבד.